

200 døde i trafikken er vel også en tragedie?

Bak Nielsen, Ulrik

Published in:
Jyllands-Posten

Publication date:
2021

Document Version
Også kaldet Forlagets PDF

[Link back to DTU Orbit](#)

Citation (APA):
Bak Nielsen, U. (2021). 200 døde i trafikken er vel også en tragedie? *Jyllands-Posten*, 33-33.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Efter at Ulrik Bak Nielsens forældre blev udsat for en alvorlig trafikulykke, begyndte han pludselig at lægge mærke til, hvor mange der kører hensynsløst i trafikken. Og i en tid, hvor statsministeren omtaler coronadødsfald som tragedier, spørger han, om ikke det også gælder de, der rammes af vanvidskørsel. Og hvorfor man ikke politisk gør mere for at stoppe billisters hærgen. Foto: Gregers Tycho

UGENS UDVALGTE

”

Min egen færden i og tanker om trafikken ændrede sig fra den dag. Pludselig begyndte jeg at lægge mærke til beretningerne i medierne om de ulykker, der dagligt sker på de danske veje. Voldsomme ulykker.

200 døde i trafikken er vel også en tragedie?

Landets statsminister sørger offentligt over de dødsfald, som skyldes corona. Og ja, det er sørgeligt. Men kan man gradbøje værdien af dødsfald? Et offer for en trafikulykke forårsaget af høj fart eller uagtsomhed er også et tab, der efterlader sorg.

ULRIK BAK NIELSEN
vicedirektør, København 5

Onsdag den 26. februar 2020 var en aften som de fleste andre. Roen havde sænket sig. Jeg var som den sidste i familien stadig oppe og gennemgik rituel dagens nyhedsfeed på telefonen. Jeg faldt over en overskrift og manchete: »Motorvej spærret ved Vejle: To alvorligt kvæstet. Et ældre ægtepar sidder fastklemt i bil. De er kommet slemt til skade. Der er tilkaldt lægehelikopter.«

En tanke strejfede mig. Jeg havde nogle timer forinden sagt farvel til mine forældre, som havde været på besøg på Amager og nu måtte være tæt på hjemmet i Randers. Jeg skød tanken fra mig. De var vel næppe det eneste ældre ægtepar på motorvejen den aften.

Den næste morgen forløb også som alle andre. Morgenmad med ungerne. Aflevering i skolen. Videre på arbejde. Jeg havde netop sat mig med en kop kaffe og åbnet

computeren, da mobiltelefonen begyndte at brumme på bordet. Det var min søster.

I samme sekund ramte realiteten mig. Min søsters grådkvalte besked bekræftede aftenens tanke: Mine forældre havde været involveret i et voldsomt trafikuheld på den jyske motorvej. De var blevet skåret fri, og min far var blevet fløjet til hospitalet i Skejby på intensiv. Min mor var blevet kørt væk i ambulance.

Jeg slap, hvad jeg havde i hænderne, satte mig ind i bilen og begyndte køreturen fra DTU i Ballerup til sygehuset i Skejby. Tre timers tankemylder kæmpede indbyrdes og nærrede en tiltagende frygt for, at det måske var nu, jeg skulle tage afsked med mine forældre og mine børn med deres farfar og farmor. Min søster mødte mig ved hovedindgangen. Hendes tankemylder og frygt for, hvad vi nu skulle se og møde, havde tydeligvis ikke været mindre.

Der lå de så. I hospitalssengene på traumecentret. Chokerede, forslåede, kvæstede og fulde af slanger og bandager - men i live. En trafiksikker bil og airbags havde reddet deres liv. De var sluppet med brækkede ribben, et brækket kraveben, en forvredet skulder og hoveder og kroppe, der var sårede og ugerne, der fulgte efter, var udfordrende. Én ting er ulykken, usikkerheden og skaderne på krop og sjæl.

Men for ældre mennesker er helingsprocessen ekstra langsomme-

lig og udmattende. Deres liv havde været i overhængende fare, og en nærdødsoplevelse har de færreste vel forberedt sig på mentalt. Det skulle alt sammen heles.

Politiets rapport beskrev senere, at mine forældre var blevet påkørt bagfra af en mandlig bilist, mens de var ved at trække ind efter en overhaling. Selv om de havde kørt mellem 110 og 120 km i timen, var de blevet ramt bagfra med så voldsom stor kraft, at de var røget af vejen på tværs af to spor, rullet rundt og endt i grøften. Førersædet var ved sammenstødet knækket, og min far var derfor blevet slynget ud af selen og var havnet bagerst i bilens bagagerum.

Registreringsnummeret afslørede senere, at der var tale om en leaset såkaldt muskelbil. Mine forældres egen bil var totalskadet.

Samme politirapport erklærede samtidig, at min far havde været helt uden skyld.

Min egen færden i og tanker om trafikken ændrede sig fra den dag. Pludselig begyndte jeg at lægge mærke til beretningerne i medierne om de ulykker, der dagligt sker på de danske veje. Voldsomme ulykker. Ulykker, som koster menneskeliv. Pludselig begyndte jeg at lægge mærke til, hvor hurtigt og hvor tæt der køres. Hvor uopmærksomme førerne af bilerne ofte er, og hvor hensynsløst der til tider køres.

I 2019 blev 200 danskere dræbt i trafikken ifølge Danmarks Stati-

stik. Halvdelen af disse tilfælde tilskrives for høj fart og resten uopmærksomhed eller utilstrækkelig orientering. Dertil kommer 3.275 tilskadekomne, hvor over halvdelen involverer biler eller lastbiler.

Alligevel tillader vi distribution og download af udstyr og apps, der skal afsløre fartkontrol, så vi kan nøjes med at sænke farten, når der er bøde forude - selv om det vel svarer til, at vi installerer en tyveri-sladre-app og kun undlader at stjæle i butikker og i private hjem, når vi ved, at butiksdetektiven er på arbejde, eller folk er hjemme.

Alligevel tillader vi vanvidsbilisme ved kun at uddele bøder, klip og fratagelse af kørekort, selv om kørslen har været vanvittig, uansvarlig og kalkuleret har bragt et utal af andre menneskeliv i fare.

Alligevel tillader vi, at biler kan køre 200-300 km/t., selv om der intet sted i landet må køres mere end 130 km/t.

Alligevel tillader vi markedsføring, leasing og salg af muskelbiler, der alene skiller sig ud ved at kunne accelerere og køre hurtigere, end hvad der på noget tidspunkt er behov for, tilladt eller på nogen måde ansvarligt over for andre mennesker og medtrafikanter. Biler, der burde høre til på lukkede og beskyttede baneanlæg og ikke ude blandt skolebørn, fodgængere, cyklister og andre bilister, der bare gerne vil trygt og levende til og fra skole, arbejde, familie og supermarked.

Hvorfor tillader vi egentlig det?

Samtidig har vi allerede teknologi til at forhindre biler i at køre for tæt på hinanden og til at forhindre biler og tonstunge lastbiler i at buldre ind i andre og dræbe.

Teknologien til at forhindre, at der overhovedet køres for stærkt, men kun kan køres det tilladte - i byer, på landeveje og på motorveje.

Teknologien til at sikre, at der ikke køres over for rødt, og at bilen selv registrerer og advarer om hastighedsnedsættelser og forhindringer forude. Vi har i det hele taget teknologien til en meget mere sikker trafik.

Alligevel vælger vi ikke at anvende den og gøre den lovpligtig. End ikke i helt nye biler.

Hvorfor egentlig ikke?

I en tid med corona betød ulykken også, at mine forældre var særligt udsatte og nu derfor har været ekstra afsondret og spærret inde i næsten et år. Argumentet for at lukke hele Danmark ned pga. corona var dengang, at ét menneskeliv er ét for meget. At vi nu skulle passe godt på hinanden.

Jeg lyttede til en statsminister, der med alvorsfuld mine sagde: »Størst indtryk gør naturligvis tallene for, hvor mange der er døde med corona. Bag hvert tal er et menneske og dets pårørende. Hvert mistet liv er en tragedie.«

Hvis ét menneskeliv mistet til corona tæller, hvorfor gør 200 menneskeliv mistet i trafikken så ikke? Når nu ethvert mistet liv er en tragedie, hvad er så forskellen?